

A close-up portrait of a woman with dark hair and red lips. The image is a vertical rectangle. The woman's face is the central focus, with her eyes looking slightly to the left. Her lips are painted a vibrant red. The background is a soft, out-of-focus light color. The text is overlaid on the image.

MIRKA NOVYSEDLÁKOVÁ

Dovol'
mi všechno

E

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Dovoľ mi všetko...
Mirka Novosedláková

Autor: © Mirka Novyzedlaková
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-59-0

Venované pamiatke Jane Austenovej

Pod'akovanie

Moje ďakujem patri každému, kto nejakým spôsobom prispel k vzniku tohto románu.

Najmä však mojej rodine, priateľom, vydavateľstvu a tej najúžasnejšej energii, ktorá vládne svetu... LÁSKE!

ĎAKUJEM!

Prológ

Pozorovateľ

Oh! I am delighted with the book! I should like to spend my whole life in reading it.

Jane Austen (Catherine Morland, Northanger Abbey)

Ó, úžasná kniha! Čítala by som ju aj celý život.

Jane Austenová (Catherine Morlandová, Opátstvo Northanger)

Niekedy by som chcela žiť život hrdiniek mojich obľúbených románov. Napríklad Pipi Dlhej Pančuchy, keď by som si užívala jej „konskú silu“. Mohla by som chodiť domov neskoro večer a ani v Pentagone, v najanarchistickejšej časti Bratislavy, by som sa po zotmení nemusela báť. Alebo by som splietala neuveriteľne fantazmagorické nezmysly a kvetnaté opisy o Avonlea v Avonlea a bola Annou Shirleyovou. Páčilo by sa mi, keby ma za vlasy kvákal Gilbert Blythe.

No jednoznačne najviac by mi imponovalo byť Elizabeth Bennetovou a vydať sa za pána Fitzwilliama Darcyho, uhrančivého, urasteného a bohatého fešáka, keď by to medzi nami iskrilo a mali by sme si čo povedať. Prekárili by sme sa a všetky naše urážky by niesli v sebe silný náboj vášne. Ja by som ho hrdinsky odmietla, keby ma snobsky požiadal o ruku, záver by bol, pravdaže, šťastný a vydala by som sa zaňho z čistej lásky, opustila rodný dom, ukvákanú matku i ostatnú rodinu a žila šťastne až do smrti v Pemberley s milovaným mužom. Uspokojila

by som sa vlastne aj s osudom Bridget Jonesovej (samozrejme, ak opomeniem nepodarený tretí diel s podtitulom *Zbláznená do chlapa* a inšpirujem sa posledným kinohitom *Dieťa Bridget Jonesovej*).

Čokoľvek je lepšie ako nudná realita, v ktorej plávam. Ba nie, vlastne sa topím. V podstate mi ani nejde o to, aby som stretla Darcyho či jeho modernú verziu Marka Darcyho. Ani zlomené srdce by mi práve v tejto letargickej realite nejako vážne neprekážalo. Cítim sa ako zombie, ktorý len prežíva a pozoruje farebné životy ostatných. V mojom mi chýba akcia, dráma, zvraty a emotívne výlevy. Som absolútna suchárka, ktorá žije z vymyslených príbehov Jane Austenovej, Julie Klassenovej, J. K. Rowlingovej (ani transport do sveta Harryho Pottera by nebol zlý, priznám sa však, že posledný diel ma celkom vystrašil – teda hlavne Voldemort –, veď to už nebola „rozprávka“ pre deti, ale plnokrvný horor, takže s prenosom do tohto príbehu si to ešte premyslím), Astrid Lindgrenovej, Meg Cabotovej, Sophie Kinselly a bez mučenia priznávam, že by som šla aj do „romanticko-erotického ladenia“ historických romancí.

Bohužiaľ, ja som ja. Alexandra Joneková, ktorá tápe v slovenskej realite, kde sa človek musí po absolvovaní univerzity ťažko prehrýzať na trhu práce, aby si našiel džob, ktorý ho nielen uživí, ale poskytne mu aj aký-taký komfort. Som niekde v polovici cesty. Bývam v podnájme s kamarátkou Soňou. A čakám... Popravde ani neviem na čo.

Človek vždy niečo očakáva. Domnieva sa, že keď niečo „pretrpí“ a vyčká, napokon sa mu splní vysnívaný sen alebo sa naňho „neočakávane“ usmeje šťastie. Asi ako vo

vyfantazírovaných príbehoch z pier už zmieňovaných spisovateľov. Tento pocit sa stále opakuje. Možno si aj vy občas v duchu povieť: *Ešte chvíľočku vydržím*, napríklad posledný rok na výške, v starej nezáživnej práci, v byte s rodičmi, a potom niekedy v budúcnosti začnem naozaj žiť!“ No je to také jednoduché? Nemali by sme žiť pre prítomný okamih?

Moju rodinu trápí najmä to, že nemám chlapa. Je to smiešne. Veď v dvadsiatom prvom storočí sa zakladanie rodiny vekovo posúva. Lenže nie som ani kariéristka. Nemám ostré lakte. Milujem písanie, ale na Slovensku sa tým, žiaľ, uživí len málokto. Preto sa naozaj musím obracať, aby som zaplatila nájom a vyžila. Okrem písania prekladám beletriu a príležitostne aj nejaké obchodné zmluvy alebo články na webové stránky. Aj tento môj neistý chlebič je trňom v oku mojich najbližších. Podľa nich neberiem život vážne. Nesnažím sa nalepiť na nejakého podnikateľa, a zabezpečiť si tak komfortný život bez práce. A práca, ktorú robím, nie je žiadna zlatá baňa. Nikoho nezaujíma, že ju milujem a naplňa ma. Ten pocit, keď si sadám za počítač a netuším, ako sa celkom presne vyvinie osud hlavných hrdinov, kým sa spolu s prstami po klávesnici nerozbehne v mojej hlave aj fantázia, je na nezaplatenie. Naplňa ma aj to, keď dávam už existujúcemu príbehu novú formu v rodnom jazyku. Je to umenie, rébus a zábava v jednom. Mojej sestre prekáža navyše ešte aj to, že sa neobliekam ako ona (teda ako z módného časopisu), ale mŕňam viac na knihy ako na šaty. Nevie si pomôcť, svet literatúry a vymyslených príbehov je pre mňa ako droga. Alebo skôr kyslík. Bez nich by som sa v tomto svete udusila.

„A ty, Alex, si už zahodila pás cudnosti? Po promócií by sa už aj patrilo.“ Sedeli sme v obľúbenej pizzerii a debatovali. Na pretras som sa zase dostala ja a to, že by som mala začať konečne randiť.

„Žiaľ, zasekol sa,“ zavtipkovala som.

„Nikto zaujímavý na obzore?“

„S tvojou vyšportovanou postavou je normálne zázrak, že nikoho nemáš,“ zaškerila sa Kamila.

„Vôbec ti nechýba chlap?“ spýtala sa z mosta doprosta Soňa, ktorá má, čo sa týka chlapov, teda poriadnu zbierku „skalпов“.

„Nezamýšľam sa nad tým. Niekedy aj áno, ale čo mám robiť? Lepiť sa na hocijakých nadržancov na diskotéke?“

„Veď rada tancuješ,“ usmiala sa Bety, najmilšia a najempatickejšia z našej päťky.

„Áno, ale diskotéky, žiaľ, nie sú o tom.“

Ani jedna mi neoponovala. Z našich vysokoškolských čias dobre vedeli, koľkokrát sme v *Tridsaťdevine* alebo v *Elame* dostali na diskotéke po zadku, ani sme nevedeli z ktorej strany. Baby mali, samozrejme, vstup zadarmo, aby sa mužské osadenstvo mohlo kochať pohľadom na natriasajúce sa ženské telá. Preto som tam chodievala celkom zriedka. Nie som rada stredobodom pozornosti. Hlavne nie vtedy, ak ide o prezeranie si častí tela. Bříří!

Kamarátky stále rozoberajú tému *Ja a chlapi*. Akoby žena nemohla fungovať aj bez muža. Nie som špata, takže nejde o hendikep, ktorý by ma mal predurčovať na život starej panny. Z fyzickej stránky sa síce vnímam menej ako z mentálnej, ale podľa okolia som celkom pekná. Takže

nejde o to, že by si ma muži nevšimali, skôr mám len problém pripustiť si niekoho k telu.

Viem, o čom je život, ako fungujú vzťahy, pretvárinky, intrigy i pravé city. Kamoškám často radím a ony nikdy nechápu, ako je možné, že vždy trafím kliniec po hlavičke a že to, čo im v danej situácii vo vzťahoch ku kolegom, kolegyniam, kamarátom alebo k partnerom predpovedám, sa stane. Mám takmer jasnovidenské sklony a občas aj sny, ktoré sa splnia, inokedy sú to len obrazce v mojej mysli. Tie sa vynárajú, keď sa ma baby pýtajú na chlapov či kolegynie v práci, s ktorými majú problémy. Zahovávam to výhovorkou, že „čítam Austenku“, a preto sú moje predpoklady také neomylné. Tiež som im musela naservírovať aj fakt, že Jane bola geniálna v odhaľovaní ľudských slabostí a charakterov. Žiaľ, nie sú jej obdivovateľky ako ja.

„Ty vôbec nežiješ, iba pozoruješ!“ stále mi opakuje moja mladšia sestra Naty a občas aj Katka. Niekedy si naozaj pripadám ako nejaký pozorovateľ, ktorý život okolo seba vyhodnocuje, dokonca aj predvída, ale na ničom sa vlastne nezúčastňuje. Sem-tam ma to aj zamrzí, ale nerada sa ľutujem. A už vonkoncom neznesiem súcitiť od iných.

„Alex, prosím ťa, dám si ešte víno. Povedala by si čašníčkovi, aby mi ho priniesol? Vlastne aby mi dolial do pohára,“ povedala Soňa a podala mi ho. Vždy ma zachraňuje pred Katkiným rýpaním.

Tá zase rada strháva pozornosť na moju anomáliu, rešpektíve neschopnosť mať vzťah. Ako zvyčajne sme si k pizzi objednali červené víno. Len Bety pije vždy biele a Katka si neodpustí pivo. Viem, že Soňa ma chcela len zachrániť. Odpratať ma na chvíľu z Katkinho dosahu

a trochu jej dohovoriť. Keď som odchádzala od stola, narazila som do chlapa, ktorý mieril k vedľajšiemu voľnému miestu.

Nanešťastie som mu tú trochu nedopitého červeného vína vyšplechla rovno na bielulinké tričko. Akoby ho práve vybral z práčky a nezabudol použiť nejaký prekliate dobrý prášok s bieliacim účinkom. Alebo žeby bolo nové? Nad tým som však nemala veľa času dumať, pretože ma zabíjal pohľadom. Jeho pohľad stál za päť vražd a jednu samovraždu – moju, pochopiteľne.

„Dopekla, dievča, nevieš dávať pozor?!“ Už som si zvykla, že sa nikto neunúva mi vykať. Nikdy ma to neprekvapí, vyzerám asi tak na devätnásť, a to mám o šesť viac. *Raz to bude moje plus, ak ma ten chlap nezabije*, pomyslela som si v sekunde, keď som vydesene civela na tričko s otrasnou červenou škvrnou. Nemala som odvahu pozrieť mu do očí, len som zízala na červený flák, akoby mi za to niekto platil. Rehot, ktorý sa ozýval z hlúčika jeho kamarátov, utíchol, len čo ten „vôl“ predo mnou začal po mne „brechať“. (Viem, že voly nebrešú, ale tento to vedel!) Bol prototyp sexi blond'avého vyšportovaného opáleného *macha*, pri ktorom by sa podlomili nohy každej babe. Iba mne nie. Niežeby som bola taká hrdinka, ale jeho šarm ešte v zárodku zadusil jeho nepríjemný rev a zúrivý pohľad, ktorý som zaregistrovala na pár sekúnd, keď som sa naňho odvážila mrknúť.

Nikto z nich, samozrejme, netušil o mojom poslaní pozorovateľa a na takéto situácie nie som pripravená. K obliatemu nafúkancovi pribehla z jeho partie vysoká štíhla blondínka a snažila sa ho upokojiť. Išlo jej to celkom dobre. Ja som mu zatiaľ neúnnavne omieľala, ako ma to mrzí,

ale keďže v mojej karmickej štruktúre je asi zapísané, že som „iba“ pozorovateľ, nikto ma, prirodzene, nebral na vedomie. Videli ste niekedy, aby niekto sledoval alebo aspoň vnímal pozorovateľa? My pozorovatelia žijeme inkognito, čo v preklade znamená, že som skôr nenápadný typ, mám niečo vyše meter šesťdesiat, obliekam sa ako sivá myška, nie ako módnny guru a popravde nerada vytrčam z davu. Sotva sa preto na mňa pozrel, viac ho trápil flák na tričku.

„Veľmi sa ospravedlňujem.“

Ten ozembuch mi venoval polsekundový pohľad v štýle *zničila si mi celý večer*, vzápätí sa na mňa milá blondínka ospravedlňujúco usmiala, akoby chcela povedať, že *jeho to prejde, to je v pohode* a ťahala ho odo mňa čo najďalej. Hádám by mi nedal facku? Dnes sa na džentlmenstvo nespolieham. Potom okolo mňa prešla celá partia a veselo sa z mojej hanbou červenej tváre rehotala. Keď som si sadala späť k stolu, snažila som sa tváriť čo najnormálnejšie. Tá partička sa totiž usadila hneď vedľa. Ani som sa tým smerom nepozrela, no začula som hlúpe narážky typu: Aha, hrdinka večera, len vďaka nej si dal Seržo dole tričko, zarehotala sa nejaká baba. Očividne ju to nesmierne tešilo. Nebola to tá milá blondínka. Katka naznačila, že nejaká čiernovláska toho urazeného nafúkanca veľmi opaľovala, na čo som podotkla: „Ved' má príležitosť, nemá tričko.“ Baby sa na tom hodnú chvíľu smiali. Vedľajší stôl odrazu na okamih stíchol. Mala som podozrenie, že ma asi začuli, ale zakrátko začali hovoriť o nejakých fotografiách, takže som tento incident pomaly pustila z hlavy. Bohužiaľ, Katka nezabudla na tému, ktorú načala pred nehodou s červeným vínom. Až vtedy mi došlo, prečo s tým začala.

Chcela mi dohodnúť rande naslepo!

„To nemyslíš vážne?!“

„No a?“

„Veď sa s ním len stretneš.“

„Nie! Nerozumieš slovu nie?“ Navonok som ostala pokojná, ale vnútri to vo mne vrelo.

„Alexa, Katka ti chcela len pomôcť, ale keď hovoríš nie, tak ťa istotne nebude nútiť, však, Kati?“ snažila sa zmieriť napätie Soňa.

„Prepáč, no mohla si to aspoň skúsiť,“ zamračila sa Katka. Bety a Soňa mlčali a Kamila sa na tom smiala.

„Nie, ďakujem,“ precedila som nasilu pomedzi zuby, „musíme zakaždým rozoberať to, či niekoho mám, alebo nemám?“

„Jasné, zmeňme tému,“ pridala sa ku mne aj Soňa. „Všimnite si, baby, ten chlap, ktorého Alexa označkovala, vyzerá bez trička neskutočne dobre.“

„Myslím si, že aj keby mal tričko, bolo by čo obdivovať,“ zasnívava sa Kamila.

„Dala by som si povedať, kebyže som single,“ zamrncala pôžitkársky Katka.

„Je to fešák,“ potvrdila aj Bety, a to ma prinútilo sa naňho opäť pozrieť. Naozaj mal pekne vypracované telo, a keďže sa už nemračil, vyzeral aj celkom sympaticky. Áno, bol to kus. Mimo mojej ligy. Tmavší blondiak, krásne biele zuby, samý sval a testosterón. Pravdaže sa mojím kamarátkam zbiehali slinky. Mne však nie. Dôvod bol zrejmý – hnusne na mňa fľochol a kričal kvôli jednému sprostému fľaku. Asi prirýchlo odsúdím človeka, no nejak sa neviem dokopať k tomu, aby mi bol sympatický. Fyzická dokonalosť sa navyše v súčasnosti neuveriteľne

preceňuje. A mňa istým spôsobom odpudzuje. Ľudia s genetickou predispozíciou vyzerajú dobre sú často namyslení a arogantní. Buď nepotrebuje veľa cvičiť, alebo trávi hodiny vo fitku, čiže je synáčik nejakého zbohatlíka a pre svoju *existenciu* nemusí pohnúť ani prstom. Nie je to sexi, príťažlivé ani sympatické. Je to, samozrejme, môj názor.

„Uhm,“ znel môj príspevok na tému *Sexi chlap od vedľajšieho stola*.

„Čo ti je?“ nechápala Katka. „Nepáči sa ti?“

„Nevie sa správať, je to v prvom rade nevychovanec.“

„Netýkavka! Ja by som chcela takého nevychovanca do postele,“ zasmiala sa Soňa. Svoju hlbšiu úvahu o jeho príťažlivosti či nepríťažlivosti som si nechala pre seba.

Chvíľu som si baby radšej nevšímala. Nechala som ich, aby sa kochali pohľadom na polonahého zúrivca a zatiaľ som študovala jedálny lístok a vyberala ďalšiu pizzu. Prvú sme už zjedli a jedna nikdy nestačí.

Znenazdajky ma Soňa štuchla pod rebrá.

„Hej? Čo je?!“ nechápala som jej atak.

„Ten krásavec sa pozerá na teba, Alex,“ zašepkala mi do ucha.

Bez rozmyslu som sa otočila a naše pohľady sa stretli. Dostala som riadny kopanec do žalúdka. Nečakala som taký priamy uhrančivý a zároveň skúmavý pohľad. Netušila som, o čo mu ide. Akoby ma študoval a na čosi chcel prísť.

Zatvárala som sa však nanajvýš ľahostajne a vyzvala baby, aby si vybrali pizzu. Zvyšok večera prebehol v pokojnejšej atmosfére. Susediaci stôl si nás prestal všímať, sotva nás bral na vedomie, čomu som sa len potešila, lebo sme sa mohli s babami nerušene porozprávať,

pospomínať na vysokoškolské časy i ponadávať na to, čo nás práve štválo. Na druhý deň ráno ma čakalo nepríjemné prekvapenie – niekto vytrvalo zvonil pri dverách. No povedzte, kto už chodí na návštevu v sobotu o deviatej?

Vyšla som zo svojej izby. Vôbec som nepredpokladala, že by otvorila Soňa. Tá vždy spí ako zabitá. Navyše si každý večer predtým, než si ľahne, dáva do uší štuple, aby vraj nič nerušilo jej spánok a aby sa ráno zobudila vyspatá a svieža, čo znamená v jej slovníku krásna.

1. Kapitola

Pozvanie

We must live and learn.

Jane Austen (Mrs. Morland, Northanger Abbey)

Musíme žiť ďalej a poučiť sa.

Jane Austenová (pani Morlandová, Opátstvo Northanger)

Natália s frajerom. Trošku ma ich príchod naštvá. Veď bola sobota ráno. Pre informáciu, sestra ma navštevuje len vo „výnimočných situáciách“, zvyčajne vtedy, keď má nejaký problém a nevie, na koho sa má s riešením danej situácie obrátiť. Alebo vtedy, keď mi chce dohodiť rande. Niežeby som ju nemala rada, len sme iné. Vždy to tak bolo. V skutočnosti nás delia štyri roky. Inak je to určite

oveľa viac. Nat sa správa ako šestnástka, nie ako dvadsaťjedenročný dospelý človek. Existuje však aj možnosť, že ja pôsobím ako päťdesiatročná a všetci ostatní sú v úplnej zhode so svojím vekom. Ktovie.

A s akými problémami za mnou chodievala? Napríklad raz za mnou prišla so srdcervúcim revom, že je asi tehotná, pretože už jej to mesiac mešká. Vtedy chodila s Borisom len krátko, tak ju to vystrašilo. Trvalo mi asi dve hodiny, kým som ju ako-tak upokojila. Potom som zbehla do drogerie a kúpila tehotenský test. Bol negatívny. Mojej šibnutej sestre to ani len nezišlo na um. Odvtedy ju volám hysterka. Pred niekoľkými mesiacmi mi zaklopala na dvere s ďalším problémom. Mala podozrenie, že ju jej Boris risko podvádza. Nechápala som, čo chce, aby som s tým urobila. Nakoniec sme sa ho ešte v ten večer vybrali sledovať. Podľa mňa nerobil nič podozrivé. Z budovy, kde pracoval, išiel s kamarátom do jedného podniku na pivo. Natália ma donútila ísť za ním, takže som chtiac-nechtiac musela vojsť dnu. Sedeli za barom a veselo sa o niečom rozprávali. Boris si ma ani nevšimol. Sadla som si k stolu, ktorý bol blízko pri bare, takže som ich konverzáciu veľmi dobre počula. To, čo som zachytila, znelo asi takto: „A čo ty, ako ide práca?“ spýtal sa Boris neznámeho. Nevidela som mu tvár, ale jeho hlas sa počúval dobre. Bol hlbší ako Borisov a mal zvláštnu farbu i veľmi jemný prízvuk. Nie však maďarský. Nevedela som ho identifikovať. Je však možné, že som si ten hlas idealizovala. Som predsa osamelá intelektuálka, ktorá doslova žije z kliše príbehov amerických komédií a regentských romancí.

Do ich konverzácie som sa započúvala najprv iba na pol ucha, ale neskôr ma ich výlevy celkom zaujali.

„Mám už normálne predsudky. Všetky idú len po prachoch, drahých dovolenkách, kabelkách, značkových handrách, drahej kozmetike a bohviečom ešte.

„Určite sú aj normálne slušné ženské. Napríklad moja Natálka. Je síce dosť žiarlivá, ale aj to ju prejde. Veď chápeš, má len dvadsaťjeden.“ Pre informáciu, Boris má tridsaťtri.

„No veď také mladé sú najhoršie. Naozaj si si istý, že nejde po tvojich peniazoch? Vieš, si dosť úspešný chlap a človek nikdy nevie, ako ho tie mrchy obalamutia. Stačí, že dvakrát zažmurkajú, zakrúčia zadkom a si v riti.“ Dosť by ma naštvalo, keby Boris Naty neobránil. Asi by som sa postavila a niečo by som tomu zakomplexovanému idiotovi povedala.

Moja sestra je možno hysterka, ale určite nie zlatokopka. To som si istá. Nechodila by s Borisom, keby ho nemala rada. Určite sa jej páči, koľko zarába, ale o peniaze jej nejde. Veď naša rodina je na tom finančne dobre. Naším sa začalo pred pár rokmi celkom dariť. Otec zdedil po strýkovi dosť peňazí, presťahovali sme sa do Bratislavy a časť bohatstva, ktoré nám takpovediac spadlo z neba, investoval do zahraničných akcií. Takže rodičia nemusia ani pracovať a skvele vyžijú z dividend. Nie je to závratná suma, ale vďaka tomu mi mohli pomôcť, aj čo sa týka školy. Nemusela som cez prázdniny pracovať do úmoru, aby som si na knihy a iné veci našetrila, aj keď som tak vždy robila. Poistka. Predsa len majú tri deti. Niečo dali aj Kristiánovi, keď odchádzal do Švédska, a Naty tiež prispievajú na školu a živobytie, kým nedoštuduje.

Takže Natáliu Boris v podstate neživí. Áno, kupuje jej rôzne darčeky. A dosť drahé. No musím sa Naty zastať.

Nikdy od neho nežiadala nič nákladné. Aspoň v tejto oblasti zdedila zopár chromozómov, ktoré sa v našej rodine asi dedia a prejavujú sa ako hrdosť a sebestačnosť rodiny Jonekovcov.

„Som si istý. Musel by si spoznať celú Natinu rodinu.“ Borisove slová ma príjemne zahriali pri srdci.

„Hm,“ nepresvedčivo odvetil jeho spoločník.

„Naozaj. Veď poznáš Nat. Občas síce hovorí viac, ako by mala, ale má v sebe určité zásady. Najlepšie je to vidieť na jej sestre. Doteraz je slobodná. Je od Nat o štyri roky staršia a vyzerá, že chlapa ani nepotrebuje. Nat sestru veľmi obdivuje. Často sa ňou chváli, že je nezávislá a inteligentná. Trochu ju však trápi, že je sama. No Jonekovci sú vraj raz takí. Kým to nie je naozajstná láska, do vzťahu sa nehrnú. Tiež si myslím, že by sa už mohla po niekom predsa len poobzerať.“

„Alexandra, tak sa volá, pred dvomi rokmi skončila štúdium na Univerzite Komenského tu v Bratislave, vyštudovala prekladateľstvo, angličtinu a ešte nejaký jazyk. Teraz neviem, či nórsky alebo švédsky, a odkedy ju poznám, nikdy som ju nevidel zavesenú do nejakého chlapa, ktorý by ju vydržiaval. Nat mi dokonca raz povedala, že jej sestra si skoro na všetko, čo má, zarobila sama. Rodičia jej síce pomáhali, ale aj keď vedela, že má ich podporu, nikdy to nezneužívala. Natálka by jej rada pomohla, lebo Alex dosť abstínuje, čo sa týka spoločenského života. Hlavne teraz, keď už ani nechodí do školy.“

„Stále nechápem, čo tým chceš povedať.“

„Jestvujú aj ženy, ktorým nejde o peniaze. Natina sestra jednoducho romanticky, ba priam až naivne čaká na toho pravého. Podľa mňa je to trochu pritiahnuté za vlasy,

ale..." začal šepkať „... Vraj nikdy nemala frajera. Myslím si však, že Alex je s tým zatiaľ spokojná, nepotrebuje nikoho. Má ambície, veľa plánov do budúcnosti. Píše knihy. Lenže časom to príde. Vieš, nikto nechce byť sám.“

„A nebude to tým, že si nedokáže niekoho nájsť, možno ju len nikto nechce,“ zaujala som ich, a to ani netušili, že sedím len pár metrov od nich. Celkom ma prekvapil zvrat tejto debaty, ale takéto reči som už počúvala hodiny. Keď navštívime babku, dedka, bratrancov a sesternice na východe, tak sa o tom, že ešte stále nemám frajera, dosť živo diskutuje. Zažívam to už od puberty. Všetci netrpezlivo čakajú, kedy im už konečne niekoho predstavím. Dokonca sa na to vraj uzatvárajú v našej rodine už aj stávky. Preto tam nerada chodievam. Jasné, je to iné, keď o tom diskutujú dvaja mladí muži pri pive, z ktorých poznám osobne len jedného, ale v tomto smere ma už asi nič neprekvapí.

„Neviem, možno aj hej, ale je to zvláštne. Je veľmi pekná, aj keď, pravdupovediac, sa o seba až tak nestará. Oblieka sa ako školáčka. Dievčensky. Má dvadsaťpäť, ale asi by si jej hádal menej ako Nat.“

Priznávam sa. Toto mi vôbec nelichotilo, ale musím uznať, že je to pravda. Hneď na druhý deň som si ovplyvnená Borisovým názorom doplnila šatník o elegantný kostým, zopár kusov suknií a lodičiek. Nemám takých vecí veľa, ale odvtedy som na tom trochu popracovala.

Na chvíľku som sa zamyslela a zabudla na tých dvoch.

„... také ženy sú dnes iba výnimka, ktorá potvrdzuje pravidlo. Tak ti teda gratulujem k úžasnej priateľke. Nepočujem už v diaľke vyzvárať svadobné zvony?“ zavtipkoval.